

og det er den eneste, der foreligger, saa hvis det ærede Medlem ikke har noget bedre at stille ved Siden, skulde han, synes jeg, være mindre flot overfor den.

Den ærede Ordfører var inde paa § 20. Jeg vil gerne med det samme, jeg er ved det ærede Medlems Bemærkninger, som jeg for øvrigt ikke skal komme meget ind paa, sige, at jeg sad aandeløs og lyttede, da han talte om § 20 og Ændringsforslagene dertil. Det ærede Medlem omtalte den lille Tilføjelse, som stammer fra os. Jeg gør opmærksom paa, at denne lille Tilføjelse egentlig var en Skærpelse af en Bestemmelse, som vi i øvrigt var blevet enige om, en Bestemmelse, der skulde staa i Stedet for det Stykke 2, der nu findes i § 20. Den har man imidlertid ikke villet tage imod fra de Herrers Side, som vilde vise saa megen Imødekommenhed, man har ladet den anden Bestemmelse staa. Jeg sad derfor og lyttede forundret og ventede stadig paa, at det ærede Medlem vilde forklare os Bestemmelsen i § 20. Det gjorde det ærede Medlem ikke, og jeg drister mig til at sige, at det *kan* det ærede Medlem heller ikke. Indenrigsministeren gjorde Forsøg derpaa i Folketinget to Gange, maaske flere, og forsøgte det ligeledes her i Tinget, men ham lykkedes det ikke at forklare Bestemmelsen. Det ærede Medlem gik klogelig udenom, hvad dette Stykke 2 i § 20 indeholder. Jeg vilde sætte megen Pris paa — det vilde være til stor Vejledning for de Folk, som skal arbejde med denne Bestemmelse — at faa et vide, hvad der menes dermed. Det er dog vel et billigt Forlangende; naar de Herrer holder fast ved den Ordlyd, Bestemmelsen har, saa kan man dog vel kræve, at den forklares. Bestemmelsen i Stykke 2 forstaas ikke af nogen, der har med Arbejderforhold at gøre, og det ærede Medlem vilde derfor gøre en overmaade stor og god Gerning, hvis han vilde forklare os, hvad det er, der staar i den. Det ærede Medlem var kun betænkelig ved de Byrder, der her paalægges. Jeg er nu betænkelig ved andre Ting, og jeg vilde synes, at den ærede Ordfører og hans Partier ogsaa maatte være betænkelige ved andre Ting, ved at sende en Lov ud i Verden med det Indhold, som denne Lov faar. Men det lader altsaa ikke til at trykke, og nu maa vi saa se, hvorledes den kan administreres, og hvorledes den vil virke.

Jeg skal herefter gennemgaa vore Ændringsforslag, dog ikke dem alle, idet jeg til Slutning skal give en Anvisning paa, hvilke vi mener at kunne stemme for og hvilke

ikke, hvilke vi subsidiært kan stemme for, og hvilke vi hverken vil stemme for eller imod. Kortene har jeg berørt, det skulde vel ikke være nødvendigt at omtale dem mere. Kun vil jeg lige tilføje, at selv det Udkast til Kort, som jeg saa i Eftermiddags, og som tilsyneladende saa saa uskyldigt ud, havde en Bestemmelse, gaaende ud paa, at Kortet skulde paategnes af Arbejdsgiveren ved Arbejdets Fratrædelse, det vil altsaa sige, at Arbejderen er afhængig af Arbejdsgiveren med Hensyn til at faa paategnet sit Kort. Ikke alle Arbejdsgivere er imidlertid saa gode Mennesker, som de burde være, der findes Krakilere mellem dem ogsaa, og hvis en Arbejder vil forlade Stedet og Arbejdsgiveren nægter at udlevere eller nægter at paatægne hans Kort, ved jeg ikke, hvilken Myndighed der kan tvinge Arbejdsgiveren dertil. Arbejderen kan naturligvis gaa til Politiet og al den Slags Ting, men det er at bringe Forhold ind, som aldeles ikke gavner. I øvrigt er vor Stilling til Kortsystemet denne, at vi kan gaa med til Kort, naar de udstedes for Arbejdere, der anvises enten af Arbejdsanvisningskontoret eller Arbejdsløshedskasserne, og at de forevises Arbejdsgiveren. Dette Kort kan han paatægge, saa gaar det til det Sted, hvorfra det kommer, og saa er der ikke videre ved den Sag.

Beskyldningerne mod Arbejdsløsheds-kasserne viser jeg, som sagt, tilbage, de har ingen Steder hjemme. Jeg har tidligere gjort opmærksom paa, at vi i 1917 fik en hel Mængde Mennesker ind i Arbejdsløsheds-kasserne, som i Almindelighed ikke hører hjemme der, da blev der lukket op — vi var alle sammen enige om, at der skulde lukkes op —, og saa kom der en hel Mængde ind, der ikke var saa gode, som de burde være, og det har afstedkommet meget af det, som var Misbrug under normale Forhold. Før Krigen og under ordnede Forhold, naar Følgerne af Krigen hører op, vil man ikke mere finde dem i den Udstrækning; der vil altid finde enkelte Misbrug Sted, men den Institution og den Lov, som ikke har Overtrædere, eksisterer vistnok ikke. Misbrug kan man aldrig komme bort fra; det kommer af, at Menneskene er, som de er, og det forandrer vi ikke ved Lovparagraffer.

Til Trods for, at ikke et Menneske har talt for Bibeholdelsen af Bestemmelsen i § 11, hvorved der gives Adgang til at anerkende en Arbejdsløshedskasse, der kun omfatter København, har man alligevel bibeholdt den, saaledes som den blev vedtaget i Folketinget, skønt baade Ministeren